

[Ivar Nørgaard]

heder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Så siger udenrigsministeren igen – det siger han også i sin skriftlige fremsættelsestale – at han jo havde sørget for, at der blev indsat en revisionsklausul, hvorefter spørgsmålet kunne tages op igen 2 måneder senere. Den revisionsklausul, der findes i forordningen, lyder sådan:

»Rådet fortsætter undersøgelsen af spørgsmålet. På forslag af Kommissionen kan Rådet, når det finder det hensigtsmæssigt, træffe afgørelse om at ændre og forlænge eller ophæve denne forordning.«

Der står ikke nogen fodnote om dansk forbehold, og der står heller ikke noget om 2 måneder.

Om substansen, som udenrigsministeren også er interesseret i, vil jeg sige, at vi er villige til at tage stilling til substansen, hvis vi kunne få at vide, om det overhovedet har nogen betydning at vedtage det lovforslag. Det tror vi ikke, men det vil vi gerne have undersøgt. Vi tror nemlig, at denne forordning gælder. Vi tror, at det er ren teori at lave en lov nu, da denne forordning efter al EF-jura gælder i Danmark i øjeblikket. Derfor vil vi gerne først have en juridisk undersøgelse.

Jeg vil gerne sige, at ligesom udenrigsministeren nærer skepsis over for sådanne foranstaltninger, gjorde vi det og gør vi det stadig. Men vi har jo netop lagt vægt på, at foranstaltningerne blev tidsbegrænset, og det betyder selvfølgelig, at de kan ophæves. Nu siger udenrigsministeren, at det jo er svært at ophæve sådanne ordninger. Ja, det er det, hvis man ikke selv går ind for, at de skal ophæves, og det har udenrigsministeren ikke gjort. Det fremgår af hans skriftlige fremsættelse, at regeringen ganske deler den opfattelse, at man skal fortsætte med disse restriktioner.

Det er klart, at hvis man ikke benytter lejligheden, så reguleringen ophører efter det aftalte, så kan man aldrig få ophævet det. Vi var af den opfattelse, at ved at give lov til 2 måneders forlængelse, så var der god basis for at få gennemdrøftet en ophævelse af det i EF, og det troede vi oprigtigt talt at den danske regering ville gøre på grundlag af det mandat, den havde fået.

Min konklusion er altså – det vil jeg også sige til den radikale ordfører – at vi ser gerne, at vi hurtigt får undersøgt disse juridiske

problemer. Når det er sket, vil vi tage stilling til substansen i lovforslaget.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg forstår, at hr. Ivar Nørgaard er overrasket over, at jeg finder, at forordningen ikke gælder i Danmark. Jeg skal ikke for tredje gang henvise til den præcedens, der er i tilfældet med Italien og Irland, men bare sige: gjorde hr. Ivar Nørgaard sig slet ikke de tanker, dengang han sammen med de andre i den socialdemokratiske gruppe accepterede anvendelse af artikel 113? Gjorde hr. Ivar Nørgaard sig dengang slet ikke nogen betragtninger over, hvad der egentlig lå i at anvende denne artikel, som foreskriver kvalificeret flertal og ikke enstemmighed? Havde hr. Ivar Nørgaard ikke dengang fantasi til at forestille sig, hvilken situation man måtte komme i, når det skulle forlænges, og hvor et flertal af andre lande så kunne forlænge det? Det var præcis den situation, jeg var bragt i i december, og som jeg var bragt i af mine forgængere. Det er dog en fuldstændig urimelig argumentation, hr. Ivar Nørgaard kører frem med her.

Jeg må sige, jeg finder det ynkeligt, at socialdemokratiet nu afviser at tage stilling til det, der er sagens indhold, ved at henvise til den slags oversmarte juristerier.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det med det oversmarte blev jo ikke påtalt, men det var måske, fordi det var en specialist, der udtalte sig.

Vi har selvfølgelig erkendt, at artikel 113 havde det indhold, og derfor meddelte vi, at vi ikke fortsat ønskede at arbejde under artikel 113, dengang vi tilsluttede os, og derfor tidsbegrænsede vi tilslutningen. Det betyder selvfølgelig, at vi selv kunne advokere for, at man nu ophævede det, hvis vi syntes, det var det rigtige; og hvis vi syntes, det var praktisk at gå videre, så kunne vi selv vedtage det her ved en artikel 224-beslutning. Men regeringen har jo ikke advokeret for, at vi skulle ophæve det efter 2 måneders forløb, hvad vi altså mente var muligt. Så længe regeringen og ministeren ikke engang har forsøgt det – det fremgår af ministerens indlæg, at ministeren ikke har forsøgt at ophæve det; han mener ikke, at der er nogen grund til at ophæve